

Mennään naimisiin

Pientä puhetta naisesta, miehestä ja avioliiton solmimisesta (3)

Keijo Rainerma

Arvoneutraaliksi pyrkivä yhteiskunta tavoittelee sukupuolineutraalia avioliittoa. Morsian voi yhtä hyvin olla mies siinä kuin nainenkin. Kansalaisaloite on liikkeellä. Samoilla perusteilla voitaisiin saman tien mennä ikä- ja lukumääräneutraaliinkin. Jos on monta puolisoa peräjälkeen, miksei yhtäikaakin ja miksei suostuvaisen lapsenkin kanssa. Käynnissä olevaa vyörytystä tuskin tunne luonnottomuudesta tai vanhas-ta perinteestä pystyy toppuuttelemaan. Ainoa mikä vielä pidättää, on Jumalan säätämys ja Raamatun opetus avioliitosta. Avioliitto on yhden aikuisen miehen ja yhden aikuisen naisen elinikäiseksi tarkoitettu liitto. Näin opetti Herramme, ja tällä kristillisellä arvopohjalla on tähän saakka Suomessakin menty. Meidän kristittyjen perustelu asialle on yksinkertainen. Näin opettaa Pyhä Kirjamme, olemme sille kuuliaiset ja toivomme, että muutkin olisivat.

Kadotetusta paratiisista on jäljellä kaksi muistoa: sapatti ja avioliitto. Pyhäpäivä ja pyhä on jo menetetty, ja nyt uhkaa avioliitto mennä. Ilmestyskirja profetoi ajasta, jolloin ei kuulla enää sulhasen ja morsiamen ääntä (Ilm 18:23). Kuinka lapset ja aikuiset ja yhteiskunta sellaista kestävät? Jää kaaos, sekasorto, ihmisten itseään varten rakentama maailma ilman Jumalaa, suuri Babylon. Tosin sitä kirkkaampana ja jumalattomalle menolle tuomitsevampana näyttäytyy kristittyjen elämän todistus: He pyhittävät lepopäivän ja solmivat ja hoitavat avioliittonsa.

Nykyisin häihin on latautunut paljon odotuksia. Koska rakastavaiset eivät enää odota toisensa saamista – hehän ovat hiipineet yhteen ja eläneet avioparin tavalla jo ajat sitten – odotukset kohdistuvat ystävien kokoamiseen ja juhlintaan, ja sellainen maksaa. Monen olen kuullut vielä lasten kastetilaisuudessakin sanovan, ettei heillä vielä ole varaa mennä naimisiin. Vihkitilaisuus kirkkoineen, pappeineen, kanttoreineen on maksuton, ja väkeä mahtuu! Vaikka kieltämättä vihkipuhla tuntuu vähän hassulta, jos on jo eletty avioparin tavalla, rohkaisen kuitenkin avioliiton solmimiseen paitsi siksi, että se on oikea naisen ja miehen yhteiselämän tapa, myös siksi, että puoliset ja heidän lapsensa tarvitsevat avioliiton.

Eikö riitä se, että rakastamme toisiamme? Mihin tarvitaan seremonioita ja papin aamenta?

Avioliittoon vihkimisessä toteutuu ainakin kolme asiaa: kuullaan Jumalan sanaa, avioliiton evankeliumia, kuullaan hääparin julkiset lupaukset ja rukoillaan vihkiparin puolesta. Avioliitto ei perustu siihen, että rakastavaiset tykkäävät toisistaan. Tunteemme ovat alttiita vaihteluille. Entä jos parin vuoden päästä emme enää pidäkään toisistamme? Raamatullinen rakkaus tarkoittaa sitä, että teemme lähimmäiselle hyvää, olivat tunteemme häntä kohtaan millaiset tahansa. Olemme hitaat ja huonot rakastamaan, oikeastaan meillä ei ole rakkautta itsessämme. Mutta yhdellä on. Kuulemme Jumalan sanaa, joka on avioliiton perusta. Avioliiton evankeliumi kertoo meille, että avioliitto on Jumalan tahto ja lahja naiselle ja miehelle, ja Häneltä, joka on ensin rakastanut meitä, riittää rakkautta myös avioliittoomme. Tämä evankeliumi rohkaisee vihkiparia antamaan julkisen lupauksen ja vastaamaan toisilleen, Jumalan ja seurakunnan edessä ”tahdon”, vaikka pelottaisi ja vaikka hyvin tietäisi sen, että hyvää minussa on vähän ja pahuutta paljon. Julkisten lupauksen jälkeen hääpari itse tietää: haluamme sitoutua täysillä. Nyt me olemme naimisissa, ja sen tietävät lupauksemme kuulleet ja kohta muutkin. Ketään ei saa päästää väliimme, eikä kenelläkään ole koskaan oikeutta tulla avioparin väliin ja rikkoa heidän liittoaan. Kun hääpari polvistuu alttarille, on se viesti: rukoilkaa sukulaiset ja ystävät puolestamme nyt ja myöhemmin. Avioliitto on avoin Jeesukselle. Jeesus aloitti julkisen toimintansa häistä ja mielellään vieraili kodeissa. Häät ja kotien onni ovat hänelle tärkeitä tänäänkin. Emme rukoile turhaan.

Mutta voimmehan mekin rukoilla, vaikka asummekin avosuhteessa? Toki saa rukoilla ja pyytää siunaustakin. Kysymyksen aiheuttaa kuitenkin tämä: Siunaako Jumala sellaista, mikä tietoisesti on hänen hyvän tahtonsa vastaista? Tämä oli kysymys silloinkin, kun kirkolliskokouksessa mietittiin, voiko pappi siunata homoliiton. Ratkaisu oli, että voi rukoilla homoliiton solmineiden puolesta yhdessä tai erikseen, mutta siunata sellaista liittoa ei voi. Mutta voimmehan rukoilla kaikkien puolesta ketään erikseen leimaamatta tai syrjimättä. Siksi tällainen päätös oli mielestäni kummallinen ja tarpeeton. Siunaus tulee kysymykseen kuitenkin vain siellä, missä toimitaan Jumalan tahtomalla tavalla.

En ole huomannut morsiamen vilkuilevan taakseen. Siellä se isä kuitenkin tulee, ja koko suku kirkosta pois lähdettäessä seuraa takana. Naimisiin mentäessä ei saa vain puolisoa, vaan myös puolison suvun ja historian. Ennen muuta isän ja äidin antama malli on aina läsnä avioparin elämässä. Hyvä on arvo- ja käyttäytymismallit tiedostaa, mutta kaikkea ei tarvitse orjallisesti toistaa. Ainakin yksi asia kannattaa tuoreen avioparin sopia. Edes tiukimpina riitelyn hetkinä ei oteta lyömäaseeksi sukua, menneen elämän anteeksi annettuja lankeemuksia ja persoonallisia ominaisuuksia, toisin sanoen sellaisia asioita, joihin toinen ei voi vaikuttaa.

Avioliitto on avoin Jeesukselle.

Puolisot ja heidän lapsensa tarvitsevat avioliiton.